

Széles Tamás
Júdás
zenés monodráma

Szerzői oltalom alatt álló mű. A szöveg bármilyen, részleteiben vagy egészében történő felhasználása a szerző előzetes írásbeli engedélyéhez kötött.

I.

(A székek körben állnak, mint egy pszichológiai csoportfoglalkozáson. Júdás a terem bejárati ajtajában ül, az erősítőn, amin a zenét lejátssza, kezében szaxofon. A nézők csak úgy tudnak bemenni a játszóhelyre, ha kikerülik Júdást. Amikor a nézők helyet foglaltak, Júdás elindítja a Kadis zenéjét, szaxofonon eljátsza a dalt, majd megszólal.)

Fogadok, azt mondta a rabbitok, papotok vagy lelkészetek, hogy ne gyertek el ide és ne hallgassatok meg! Persze... mert félnek... nem ismernek... de amit az ember nem ismer, attól nagyon tud félni... Nem is tudjátok, hogy a félelem mekkora úr!

Bocs, ugye nem baj, ha tegeződünk? Ez nem tiszteletlenség, csak így sokkal egyszerűbb. Köszönöm!

Ja, egyébként, csak hogy tisztázzuk, nem én akartam ma ide jönni, hanem ti; nem én vettem jegyet ma estére, hanem ti; nem én akartam ma itt lógni veletek, hanem ti akartatok velem lógni; azt is tudom, miért, hogy megbámuljatok, mert kétezer éve így lógok a köztudatban... *(mutatja)*

Persze, hogy félnek... félnek, hogy kiderül, mennyi mindent hazudtak rólam. Kétezer éve tolják a hazugságot. Kétezer éve adják az ívet a jámbor híveknek, kétezer éve csak szidnak és kárhoztatnak, pedig – komolyan mondom – azt se' tudják, mit beszélnek! Fingjuk sincs az egésztől! Mert nem tudják, milyen volt Isoval lenni – bocs, de arámul Jézus Iso, régen így hívtam, eztán is így fogom –; nem tudják, milyen volt ott állni a papok előtt; milyen volt belenézni a többiek szemébe; nem tudják, milyen belepusztulni a kétségbeesésbe; de főleg azt nem tudják, milyen az, amikor az ember nem is maga akarja ezt az egészet, hanem... Nem Pilátus került a credoba, hanem én, csak erről senki nem akar beszélni... mert félnek!

Szépen el fogom mondani az igazat. Nem vagyok szónok, úgyhogy nagy speech-et ne várjatok tőlem, de el fogok mondani mindent, ha már eljöttetek, én nem fogok nektek hazudni!

Egyébként, engem rettenetesen frusztrál, hogy állandóan védekeznem meg magyarázkodnom kell, ahogy kiteszem a lábam hazulról. Nem

csoda, hogy az embernek előbb-utóbb üldözési mániája lesz! Még ma is meglepődöm, mennyien gyűlölnék!

Tudjátok mit? Felolvasok néhányat a kritikákból, csak, hogy értsétek, miről beszélek. Figyeljétek!

Tertullianus ezt mondta rólam: – "...Krisztus Jézus, két formában, két eljövételben rajzolódik ki, először nyomorúságba öltözve, vagyis a szenvedő és halandó test méltatlanságában, amikor a Sátán is szembeszáll vele, mint Júdás árulásának szerzője..."¹ – értitek? Hogy az én árulásomat a Sátán szerezte!

Figyeljétek Szent Jeromost: – "Júdás (...) rút elhunytához hurkot köt fenn a gerendán."² – Vagyis felakasztottam magam.

Aztán Dante ezt írta rólam az Isteni színjátékban: – "A legszörnyűbb kín Júdásé!"³ – mondjuk, ebben van valami...

Aztán ez... tessék... Paul Tillich, aki az ötvenes években élt, nagyon komoly anglikán teológus és igazán felvilágosult koponya volt, csodás könyveket írt. Rólam ezt bírta, idézem: – "...Júdás végtelen felelősséggel tartozik bűnéért. Júdás bűnének tragikus és morális eleme egyforma hangsúlyt kap."⁴ – idézet vége. Mi az, hogy végtelen felelősség? A tragikus és morális elemet nem is értem, de mi az, hogy végtelen felelősség? Hogy a tökömbe lehet egy felelősség végtelen?! Eszem megáll!

Aztán meg Ady Endréről már ne is beszéljünk: – "Dühödt, lázongó szívverésem / Golgotai bazaltra vésem. / Krisztus, poétám, szent Alak, / Eladtalak."⁵ – anyádat adtad el, Endre, de nem én Isot! ...Bassza meg, felment a vérnyomásom... ha lógnék egy kicsit, gyorsan lemenne. Az mindig használ.

Most őszintén, ti hogy éreznétek magatokat, ha ilyeneket írnának rólatok? Nem lennétek frusztráltak? Nem a fenét nem! Sokkal frusztráltabbak lennétek, mint én, mert én legalább tudom, mit tettem és azt is tudom, miért!

Mindent el fogok mondani, csak előbb meg kell nyugodnom.

¹ Tertullianus művei, *Ókeresztény írók*, (Vanyó László szerk.) Budapest, Szent István Társulat, 1986, 568.

² Szent Jeromos: LVIII. Levél, Paulinus presbiterhez, *Levelek I.*, Budapest, Szenczár Kiadó, 2005., 248.

³ Dante Alighieri: Isteni színjáték, XXXIX. 61.

⁴ Paul Tillich: *Rendszeres teológia*, Budapest, Osiris Kiadó, 2002, 336.

⁵ Ady Endre: Júdás és Jézus

1. dal

Az égen égnek csillagok,
táncolnak szexi angyalok,
boldogan zeng az égi kar,
a Sátán senkit nem zavar.

Isten mindenkit imád,
úgy szeret, hogy meg is vált,
csak kit egyszer eltaszít,
(annak) nem bocsátja meg bűneit!

Élni ezt az életet
bűntelenül nem lehet,
ahogy múlnak éveid,
sorra gyártod a vétkeid.

Van vagy nincs bűnbánatod?
Ha nincs később megbánhatod!
Bár még úgy is láthatod,
a büntudat lesz a bánatod.

Látod, a pokol menny lehet,
a menny meg pokoli végzeted,
ha eljön az idő, megtudod:
magadat meg nem válthatod!

Rfr.
Az örök élet – a végítélet,
a kárhozat – nem áldozat!
Ha kéred – és nem féled,
beteljesítik álmodat!

II.

Na, mindjárt jobb... Menjünk szép sorjában. Kisgyerek koromtól vonzódtam a fegyverekhez. Nagyon szerettem a kardokat. Nem tudom, miért, de mindig ámulattal néztem, ahogy a rómaiak halomra kaszabolták a fajtámat. Na, nem az tetszett, ahogy a zsidókat ölték, hanem egyszerűen megbabonázott a véres pengék látványa.

Öt-hat éves lehettem, gyakran bementem a konyhába, elkértem anyámtól a nagy, húsos darabolókést és a penge lapját a homlokomra nyomtam. Az a fémes, hűvös érintés nekem olyan volt, mint amikor beteg voltam és anyukám a homlokomra tette a kezét: egyszerre hűsített, nyugtatott, vigasztalt és felüdített.

Aztán leültem a ház küszöbére, félig háttal az utcának és a penge tükröződésében néztem, mi zajlik. Mintha egy másik világból szemléltém volna az embereket. Az alakjuk furán megtört a pengén, hol megnyúltak, hol összementek, kettétörtek, aztán újra összeolvadtak, hogy olyanok legyenek, mint amilyenek a saját szememmel láttam őket. Órákig elnézegettem. Ilyenkor azt éreztem, hogy úgy... fentről, kívülről nézem az emberek csetlő-botló, suta földi vergődését és hiábalavaló sürgés-forgását. Valahogy úgy, ahogy Isten.

Nekem ő mindig Hasem Sabaot volt, a Seregek Ura. Elképzelttem, hogy az Úr serege feláll egy mezőn, velük szemben a teljes római hadsereg. A nap a rómaiak feje fölül süt. Ekkor az Úr serege előhúzza a kardokat, és még mielőtt a rómaiak akár egy dárdát előre szegezhetnének, a pengékkel a napfényt a római sereg szemébe tükrözik, s azok ott helyben megvakulnak. Az egész sereg! Aztán meg hamuvá égnek abban a nagy fényességben.

Seregek Ura... Katona akartam lenni. Én még római katona is boldogan lettem volna, ha sikerül polgárságot szerezni. Szerintem ez nem elvtelenség. Egy gyereknek még nincsenek elvei, tehát elvtelen sem lehet. Engem zsigerileg vonzottak a fegyverek és a Seregek Ura.

III.

Aztán, amikor kamaszkoromban anyámékat levágta egy centurio – nem csináltak semmit, csak rosszkor voltak rossz helyen –, már tudtam, hogy soha nem leszek római katona... Amit az elején játszottam, tudjátok, a szaxofonos zene, az egy jazz-kadis, amit anyámék emlékére írtam. Higgyétek el, akkoriban nem volt könnyű egy kicsi zsidó árvának.

Ma úgy mondanák, hogy zülleni kezdtem. Hasem Sabaot és a kardok iránti rajongásom egy szektába vezetett, ami amolyan politikai akciócsoporthoz volt. Kaptam fegyvert, némi kiképzést. Gój utazókat és fuvarosokat fosztogattunk, kollaboráns zsidókat koncoltunk fel, meg ahol és ahogyan tudtunk, igyekeztünk keresztbe tenni a rómaiaknak. Akkor lettem igazán forradalmárrá, amikor egy római őrzőjáratot megöltünk. Az egyiket saját kezűleg szúrtam le.

Ez a szekta a Szikariim⁶ volt, görögösen Szikarioszok, a zelóták egyik forradalmi akciócsoporthoz.

⁶(סיקריים)

Tudjátok az én időmben a szegény, egyszerű embereknek nem volt vezetéknevük. Mi csak keresztnévet kaptunk, amihez gyerekkorunkban hozzátették apánk nevét, esetleg a foglalkozását, aztán amikor felnőttünk és már kialakult a jellemünk, akkor ragadványnevet kaptunk. A tizenkettő között engem Iso a szektáról neveztek el. Szikariosz Júdás lettem, vagyis Késes Júdás. Csak magyarul hangzik tök hülyén: iskaritói... meg nem is jelent semmit. Jó, vannak kutatóim – mert nekem kutatóim is vannak! –, akik a nevemet Kerijjot faluval azonosítják és szerintük "kerijjoti ember"-t jelent⁷, mert héberül az "is" ember, "kerijjot" a falu neve, ahonnan állítólag származom – nem onnan származom – és akkor kerijjoti ember vagyok; de ez hülyeség, mert mindannyiunknak ragadványneve volt. Mondok példákat.

Tama, Tamás a *düdimosz*, iker nevet kapta Isotól, de nem azért, mert ikerfalváról származott vagy az ikrek csillagjegyben született, hanem mert kicsit skizo volt, olyan kettős személyiség.

Juhanan és *Jakub*, János és Jakab sem azért kapták a *bnaj reges: mennydörgés fiai* jelzöt, mert szép orgánumuk vagy erős hangjuk volt, hanem mert mindig morogtak, meg csapkodtak, dühöngtek, olyanok voltak, mint az ég vihar előtt. Nehezen kezelték az érzelmeiket.

Miért, *Kefa*, Péter szerintetek miért lett "kőszikla"? Hát nem, nem azért, mert Iso az egyház alapkövének szánta. Hanem, mert olyan kemény volt a feje, mint egy kő! Erre ő lett a "szikla", pedig az *Dwayne Johnson!* (*nevet*) Basszus, háromszor tagadta meg Isot! Én csak egyszer! Pedig Iso azt is mondta: – "Lehetetlen sziklára magot vetni és learatni a gyümölcsét."⁸

Nem akarok elkalandozni, de ma már semmit nem értenek az egészből. Komolyan mondom, az elmúlt kétezer év olyan, mint valami rárohadt, elsziruposodott, gejl, gusztustalan csokimáz. Senki nem tudja ki volt Iso!

Jaj, eszembe jutott még egy, csak még ezt elmondom. Az egyik evangéliumban egy süketnémát visznek Iso elé, aki azt mondja a neki: – "Effata" –, azaz – "Nyílj meg!"⁹ – mire a süketnéma meggyógyul. Tudjátok mit jelent az effata? Na? Valaki? ...Semmit! (*nevet*) Merthogy arámul a "nyílj meg": "etpatak"¹⁰, nem effata! (*kacag*) Valószínűleg, aki átírta görögre az arámi szövegeket, már nem értette, valamit kibogarászott, azt' jó' van. Látom magam előtt a sokmillió jámbor hívőt, ahogy vasárnap reggel beül a templomba és ájtatos orcával hallgatja a papot, aki prédikál: – és Jézus azt mondta, "effata", nyílj meg –, közben meg az egész semmit sem jelent! Jaj, mennyi ilyen van a Bibliában!

⁷ *Júdás evangéliuma*, Rudolphe Kasser – Marvin Meyer – Gregor Wurst (szerkk.), Budapest, National Geographic, 2006, 97.

⁸ JúdEv 2,43-44

⁹ Mk 7,34

¹⁰ George Lamsa: *Gospel Light*, San Francisco, Harper, 1964,196.

(nevet) Gyerekek! Komolyan mondom, hihetetlen, amit "Jézus" címszó alatt műveltek!

IV.

Oké, oké, bocsánat... érzem a feszekót... Nem ezt tanultátok a suliban... hit- és erkölcsstan órán, mi? Eljöttök színházba, és megtudjátok az igazat. Córesz!

Ne fossatok, béke van! Mindent elmondok, csak legyetek türelmesek...

Szóval fosztogattunk, meg merényeltünk, meg tüntítettünk, meg leraboltuk a róma-szimpatizáns zsidó tesókat, hittünk Hasem Sabaotban, tartottuk a Törvényt és ezerrel nyomultunk, hogy az addigra két és fél törzsből megint tizenkettő legyen, meg hogy valahogy megszabaduljunk Rómától.

Basszus, ez is milyen már! Hogy az a Róma lett a kereszténység központja, amelyik kinyírta Isot! FigyeljeteK, ez olyan, mintha a Holokauszt után Berlin lenne Izrael állam fővárosa vagy a zsidó hit központja! De nem?!

Szóval, elmentünk *Galili*, izé Galilea felé, ott is műveleteztünk. Csillogott a napfény a késeken, csöpögött a vér, erről nincs mit mesélni... Nem volt ebben semmi, szar idők voltak, amikor nem lehetett mást tenni. Jaj, ne legyetek már olyan álszentek! – "MidőN az Örökkévaló, a te Istened, bevisz téged az országba, ahová jössz (...) elhajt sok népet előled (...), eléd adja őket az Örökkévaló, a te Istened és legyőződ őket..."¹¹

Tudjátok, miből van ez? *Mose*, izé, Mózes Törvénykönyve, a hetes rész eleje. A Szentírás! Gyerekek, értsétek meg, ezeket a népeket és embereket az Úr adta a kezünkbe. Mi csak a szabadságunkért harcoltunk. Azt hiszitek, mást csináltunk, mint ti Magyarországon, 48'-ban vagy 56'-ban? Fenéket!

V.

Jól van. Rátérek a lényegre. Amikor Galileában akcióztunk, akkor láttam őt először. A *Jarden*... na... a Jordán vidékén tanított, az unokatesójjával, Keresztelő Jánossal, aki menet közben megmakkant, mert éveket töltött a pusztában egyedül. De Iso nem volt kattant.

Odamentünk, mert láttunk egy-két róma-kollaboráns tesót. Az volt a technikánk, hogy egyszerre többen elvegyültünk a tömegben. Kettenhárman valamilyen figyelemfelkeltő és elterelő akciót csináltak, mondjuk

¹¹ Deut 7,1-2 [zsidó fordítás, lásd: Joseph H. Hertz: *Zsidó Biblia V.*, Budapest, Egységes Magyarországi Izraelita Hitközség, 2013, 95.

hangoskodtak vagy veszekedni kezdtek, belekötöttek egy árusba, mikor mit. Amíg a tömeg rájuk figyelt, ketten megközelítettük a célszemélyt, az egyik kérdezett tőle valamit, ezzel elterelte a figyelmét, a másik meg leszúrta. Igyekeztünk gyomron szűrni, mert az leggyorsabb, egy-két perc és végez vele a kiömlő gyomorsav. Minél nagyobbat vágsz, annál gyorsabban. Az volt a leghatékonyabb, ha a belek is kijöttek. Ha hátulról vagy oldalról lehetett csak megközelíteni, akkor meg vesére, májra mentünk, kerestük az artériákat, az erősebbek igyekeztek két csigolya közé szűrni, mert úgy elvágták a gerincvelőt és ott volt vége.

Szóval, akkor négyen voltunk. Ketten már elkezdtek veszekedni, a harmadik meg kérdezett valamit a tagtól. Nekem kellett szűrnom. A kés ott volt a kezemben, a köpenyem alatt.

Ekkor észrevettem, hogy engem néz. A tekintetében nem volt vád, sem szemrehányás. Sokkal inkább úgy nézett, mint aki régóta várta, hogy megérkezzem és most nagyon örül. Nem tudtam levenni róla a szemem. Olyan végtelen békességet és ok nélküli örömet éreztem, hogy sírva fakadtam. Nem tudtam szűrni. Soha többé nem használtam a késemet.

Tudjátok *Iljahu*, vagyis Illés próféta óta sok csodatévő haszid, gyógyító ember, csodarabbi, meg messiásféle felbukkant már nálunk. Ott volt Iso előtt *Honi*, aki esőt fakasztott a felhőkből vagy Iso után nem sokkal *Hanina ben Dosza*, aki ugyanúgy tudott gyógyítani meg csodákat tenni, mint Iso. Jaj, van Hanináról egy sztorim.

Egyszer nagyon elményülten és hosszan imádkozott és imádkozás közben megmarta egy mérges kígyó. Na, az emberek azonnal elkezdtek kárálni, hogy: "jaj, szegény rabbi, meg fog halni, vége van, nyenyenye...", ő viszont nem zavartatta magát és nem hagyta abba az imádkozást. Aztán egyszer csak valaki észre vette, hogy a kígyó megdőglött. Na, akkor terjedt el a mondás: "Jaj annak az embernek, (...) akit a kígyó megmar, de jaj annak a kígyónak, aki Rabbi Hanina ben Doszát marta meg."¹² (*nevet*)

Szóval nem voltunk híján csodatevőknek meg messiásoknak... kis m-mel.

3. dal.

Kis szűz, mit szűsz? Tán megváltót szűsz, ki szűz?
Kis szűz, mit szűsz, meséled el nekünk!

Na, elmondom, hogy miről van szó, arról, hogy mi az igazság?
Mert elfedi a történetet kétezer évnyi bús homály.
Nem látjuk az igazságot, s nem tudjuk, vajon látható?
Mert eltakarja a história, a sok interpretáció.

¹² Vermes Géza: *A zsidó Jézus*, Budapest, Osiris, 2005, 99.

Máriáról azt mondják, hogy szűzen szülte gyermekét,
de régen elfelejtettük már a szűzesség értelmét.
Az akkor élő héberek jól tudták a lényegét,
s a szűzesség jelentésén három dolgot értettek.

Először, úgy értették a szűzet, ahogy mi értjük,
szűz a nő, ha érintetlen, szűnhártyája nem sérült.
Másodsor, nem nézték, milyen a családi helyzete,
szűznek tartották a nőt, ha soha nem volt még menzesze.

Harmadszor – és ez az érdekes – hogy szűzi volt az az eset,
ha férjezett volt a nőnemű, de még nem szült gyermeket.
Hogy mi az igazság? Jó kérdés, nem tudom, s nem tudható;
hogy hebraizmus vagy Szentlélek: egyénileg választható

Rap:

Ne húzzá' ujjat a katolikus pápával, öreg!
Mer' úgy pofán váglak, hogy a fejedem lesz egy üreg!
Jó' figyeljé', csóka, nem jó a nóta,
szűz a csak akkor is, ha mégse szűz vóna!

Rfr.

Mi van a méhben, mi van a méhben, kitől szült vajon Mária?
A Szentlélektől vagy Józseftől lehet csak a kisbaba!
Mondd meg, kérlek, Máriám, ki a papája a gyerekeknek?
Kie a Messiás?

VI.

A többi tizenegy nem rajongott értem, mondjuk én sem értük. Galileai bunkó volt mind. Igazi sötét parasztok. Mi most Budapesten vagyunk, a Deák téren (*vagy bemondja a település nevét ahol játszik*), Galilea akkor, nekünk olyan volt, mint mondjuk ma nektek egy zalai vagy Miskolc melletti zsákfalú. A többiek annyira falusiak voltak. Ne haragudjatok, de igazi vidéki surmók. Nem akarom lerombolni bennetek a tizenkettő idilljét, mert idill is volt persze, de az Isoból fakadt és nem belőlünk. Na, szóval, kicsit mindig idegen maradtam köztük. Meg persze tudták, hogy egy forradalmi szektából jöttem és sok embert megöltem. Tartottak tőlem.

Higgyétek el, nem voltak trükkök. Tényleg meggyógyultak a betegek, tényleg feltámasztotta a halottakat, tényleg borrrá változtatta a vizet és tényleg sétált a tavon. Akkora flow volt, hogy azt nem tudom elmondani. Úgy sütkérezünk az isteni kegyelemben, mint gyíkok a napon. Sajnos nincsenek rá jó szavak.

Mondjuk rám nem is ez hatott igazából, hanem az, hogy hittem, Ő a Messiás. Figyeljétek, mit írt Jesaja próféta: "Azon a napon az Izáj gyökeréből támadt sarj zászlóként áll majd a népek előtt. (...) Azon a napon az Úr újra kinyújtja kezét, hogy birtokba vegye népe maradékát, amely megmaradt Asszíriából és Egyiptomból, Patroszból, Kusból és Elámból, Sineárból, Hamátból és a tenger szigeteiről."¹³ Értitek? A tizenkét törzs. Mi is tizenketten voltunk, mert mi lettünk volna a törzsek új vezetői! Tényleg benne látszott beteljesülni minden prófécia. Őszintén hittem, hogy azt, amit mi a késekkel nem tudunk elérni, azt Ő meg fogja csinálni. A hatalmával helyreállítja a 12 törzset, hadvezér lesz és főpap, és kiűzi a rómaiakat. És akkor beteljesül, amiről Dániel próféta is jövendölt, tényleg eljön a messiási korszak, az *olam haba*, és én ott akartam lenni ebben az országban és részt akartam Isten hatalmából, erejéből és dicsőségéből is. Nagyon úgy tűnt, hogy minden vágyam teljesül Őbenne.

VII.

Szerintem Iso hihetetlenül jól csinálta. Zseniális politikusként kezdett! Tudta, hogy ha azonnal ereje teljében lép föl Jerusalaiban, akkor rögtön kinyírják. Ezért szépen elkerültünk minden nagyobb várost és fontos helyet. Viszont ott voltunk minden kis településen, amire se a rómaiak, se a farizeusok nem figyeltek. Akkor is olyan volt, mint ma nálatok, Magyarországon. Ez is egy vífejű ország, minden BUDAPESTEN történik. Akkor is mindenki Jeruzsálemben tolongott, meg ott akart érvényesülni, egymást taposták a papi hivatalokért, iszonyat pénzekért vették a címeket, közben a vidékre meg a vidéki emberekre magasról tettek. Pláne Galileára! Éppen azért választotta Galileát, mert az volt az ország legsötétebb és legkevésbé számon tartott része. A mi időnkben Galileában nem volt egyetlen igazán jól képzett rabbi sem! Tudta, hogy ott jó ideig nem lesz nagy gebasz, ha elkezd tanítani és gyógyítani.

Asszem, ti keresztények azt nem értitek, hogy nem szépeket meg okosakat kell beszélni Isoról a szószéken. Nekünk olyanná kellett lennünk, mint Ő. Ahol Ő jelen volt, ott mindig jelen volt vele és benne a *sekina*, a Lélek ereje és az Atya hatalma is. Ahol meg nem, ott... na mindegy.

¹³ (Iz 11,10-13)

Ha egy szóval kellene kifejeznem, akkor azt mondanám, hogy szédítő volt. Pont úgy, mint amikor az ember lenéz a magasból.

Egyébként akkor sem sokan értették. Még közülünk se nagyon. Persze, mit lehetett volna várni halászoktól?! (*gúnyolódik, kifigurázza a halászok egyszerűségét*) – "Hal. Háló. Víz. Hal. Az hal? Hal. Víz. Hal. Jé, csónak!" – Ezek semmit nem értettek a politikához. Nem beszéltek nyelveket, nem jártak a nagyvárosokban, nem jártak iskolába, tanulatlan bunkók voltak. Ezért is szeretett engem Iso annyira.

Csak Tamással voltam kicsit közelebbi barátságban, azért, mert benne volt bátorság kételkedni. A többiek kérdések és kétségek nélkül hittek – na jó, a keményfejűt kivéve –, de Tamással magunk között azért gyakran átbeszéltük a dolgokat. Pont az volt benne szimpi nekem, hogy kicsit skizo volt. Persze nem klinikai értelemben, csak mindig mindent megkérdőjelezett. És mindennek az ellenkezőjét is. Azt mondta, hogy ez nála hozzá tartozik az igazság kereséséhez. Mi ketten nem bírtuk elviselni a konzerv válaszokat meg tanításokat, csak olyasmit tudtunk elfogadni, ami kiállta az ész és a szív próbáját is...

Szerintem a legtöbb mai hívő olyan, mint a többi tíz. Mindent elhisznek, amit a rabbijuk, a papjuk vagy lelkészük mond nekik. Igazából nem Istenben hisznek, hanem abban a tekintélyben, ami szól hozzájuk. Kis bálványt öntenek ebből a tekintélyből, oda állítják Isten elé és azt imádják. Pedig ez nem hit, hanem csak hiszékenység.

Azért van, mert az emberek zöme egyáltalán nem akar se gondolkodni, se felnőtt módon felelősséget vállalni magáért.

Minél egyszerűbb, sarkosabb, szélsőségesebb lózungot hallanak, annál inkább igazságként hisznek benne. Pedig ez csak hiszékenység. A hithez ugyanis nem az kell, hogy mindent elhiggyek annak. Hanem az, hogy személyes kapcsolatom legyen Vele, aztán mindazt, amit ad, a létezést... átpasszírozzam a saját személyiségemen. Ez pedig nem megy benső konfliktus, tépelődés, mi több, szenvedés nélkül. Higgyétek el (*felkacag*) – na, most vajon elhiszitek nekem? – a hithez alapvető fontosságú a kételkedés! Csak akkor tudsz valamiben hinni, ha a teljes személyiségeddel tudod integrálni, ha mindenestül be tudod fogadni. Olyan szépen és igazul tanította Iso, hogy az egy keskeny ösvény, amit az embernek a gondolkodásának, érzéseinek, vágyainak dzsungelében kell vágania. ...Hát, ezek voltunk mi! Tíz hiszékeny, egy hívő, meg én.

Most mit vagytok meglepve? Iso is érezte, hogy ez a leosztás nem kicsit ciki, de nem volt mit tenni, az Atya így akarta, így lett. Ezért is szeretett engem, mert más voltam, mint a többiek. Sokszor mondta nekem: – "Gyere el közülük, és elmondom neked a királyság misztériumát."¹⁴ – És mondta.

¹⁴ JúdEv 1,35

Eleinte nem fogtam gyanút. Ittam a szavait, amikor Isten eljövendő országáról tanított. Arról, hogy hatalommal fog megjelenni¹⁵, csak sok nehézséget kell még addig legyőzni¹⁶, hogy mindenki erőszakkal akar majd bemenni oda¹⁷. Hogy úgy fog előlépni, mint a villám, mely napnyugatig látszik¹⁸, az ég felhőin át fog megjelenni, ahogy Dániel próféta megjövendölte¹⁹.

Azt mondta, csak a többieknek szóltak a példázatok. Igazából csak nekik szólt az, hogy az ország úgy jön el, mint a földben növekvő vetés vagy úgy teljesedik be, ahogy a tésztát megdagasztja a kovász.

Aztán szép lassan azért elkezdett gyanús lenni, hogy mindig olyan jámbor. Nem, nem volt gyáva, nem félt vagy ilyesmi. Dehogy. Csak idővel egyre szelídebb és visszafogottabb lett. Amikor meg elkezdett arról beszélni, hogy szeretnünk kell az ellenségeinket, tudtam, hogy nagy baj van! Én kurvára igyekeztem szeretni a rómaiakat, de baszottul nem ment. Aztán meg jött azzal, hogy lélekben és igazságban kell imádni Istent²⁰, meg, hogy az Ő országa nem evilágból való²¹. Mi van?! Mi nem ezt kaptuk az Úrtól, hanem hogy: – "vedd ostrom alá, és (...) vágj le minden harcos férfit (...) a kard élével..."!²² Látszott, hogy nem akart hadvezér meg főpap lenni. A többiek nem vágták, de én láttam, hogy nem akaródzott neki messiás lenni.

Bevonultunk Jerusaleimba és akkor még egyszer, utoljára tett valami érdemlegeset. Kikergette az árusokat a templomból. Azt hittem, ott helyben forradalmat robbant ki. De nem. Fogta magát és szépen kisunnyogott, mintha szégyellte volna. Na, az volt az a pont, amikor az egésztől elment a kedvem.

4. dal

Senki nem gondolta, hogy a keresztről kereket old.
Senki nem gondolta, hogy feltámad a holt.
Senki nem gondolta, hogy az ígéret igaz lehet,
hogy a halandó Iso – Jézus Krisztus, a mennybe felmehet!

Senki nem gondolta, hogy Kefából szikla lesz,
senki nem gondolta, hogy megvált a keresztt,
senki nem gondolta, hogy van hívő jövő,

¹⁵ Mk 9,1; Lk 9,27

¹⁶ ApCsel 14,22

¹⁷ Lk 16,16

¹⁸ Mt 24,24

¹⁹ Dán 7,13-14

²⁰ Jn 4,23

²¹ Jn 18,36

²² Deut 20,12-13

hogy Iso-tesó – Jézus Krisztus lesz az üdvözítő!

Senki nem gondolta, hogy kereszténység lesz,
senki nem gondolta, hogy a zsidóknak ez nagy stressz!
Senki nem gondolta, de így lett, nem vitás:
hogy Isoiban érkezett a megígért Messiás!

Nem gondoltam volna, hogy amit teszek, rossz,
nem gondoltam volna, hogy a jövőm egy nagy fos.
Nem gondoltam volna, hogy Isten elárul,
hogy Isoval együtt az ég kapuja előttem bezárul!

Rfr.

Nekem ez fáj! / És tudod, kérdem: – Hol az igazság?!
Nekem ez fáj! / És bizony érzem, velem kibasztál!
Nekem ez fáj! / Mert én jól szolgáltalak, hívebben mint más!
Nekem ez fáj! / Mert csak rám nem érvényes az egész megváltás!

VIII.

Ahogy közeledett a Peszach, egyik este megint félrehívott. Tudta, hogy haragszom rá. Tudta, hogy csalódtam benne. Tudta, hogy máshogy képzeltem az egészet és ez dolgozik bennem, mardos belülről. A lelkemre kötötte, hogy a többieknek ne mondjam el. Nem is mondtam. Hűvös volt az este, tiszta libabőr volt a karom. Látjátok, ez is olyan galileai volt, nappal meg lehetett dögleni a hőségától, este meg befagyott a seggünk.

Iso különösen hosszan imádkozott előtte és nagyon megviseltnek látszott. Nehezen kezdett beszélni, ami nem volt jellemző rá. Komolyan olyan volt, mint valami vénséges öregember. Azt mondta: – "...sokat szenvedsz majd. Mert valaki más áll majd a helyedre..."²³ – aztán hosszan hallgatott.

Minden erőmmel figyeltem a szavaira. Tudjátok, van az úgy, hogy az ember megérzi, hogy valami sorsfordító következik és ilyenkor pattanásig feszült idegekkel és figyelemmel csüng a másikon, nehogy elszalassza a pillanatot. Igyekszik mindent az emlékezetében rögzíteni: illatokat, színeket, fényeket, formákat, érzéseket. Ez nagyon ilyen szitu volt.

Az este hűvösségében intenzíven lehelték ki a növények az illatanyagokat, mint amikor megkönnyebülten felsóhajtunk. A nap már lebukott a horizonton, de narancssárga derengése még bederítette a kékbe

²³ JúdEv 1,35-36

mélyülő égboltot és Iso arcát. A szélcsend szinte kínosnak tettszett... Na, ezt csak azért narráltam le, hogy ti is éreztétek, amit én akkor éreztem.

Nehezen bökte ki a mondatokat. – "...elátkoz majd téged a többi nemzedék." – szólt nagy sokára. Láttam, hogy furán csillog a szeme, de elfordította az arcát, nem akarta, hogy sírni lássam. Hátat fordított nekem. Egyre jobban kezdtem fájni, de most már nem az esti hideg miatt, hanem valahogy belülről. Valahol a távolban kétségbeesetten elkezdett bégetni egy bárány, arra fordult, mintha érdekelné az állat jajszava.

Aztán azt mondta, Ő sem így képzelte a dolgokat, de az Atya így akarja, ezért Ő is. Nem lesz politikai fordulat, nem lesz forradalom, nem lesz hatalomátvétel és nem mennek el a rómaiak. Neki kell elmennie. Minden csak lélekben fog megvalósulni. Csak lélekben van Isten országa. Már nincs politika, nincs főpapság, nincs hadvezérség... csak Isten uralma – lélekben... Hallgattunk. A bárány a távolban bégetett, mint akit elevenen nyúznak, fölverte a korán kelőket. Egy rekedtes férfi hang kiabálni kezdett, aztán puffanás és csönd lett.

Azt mondta, el fogom árulni. Na, ez nagyon érdekes volt! Nem jövendőlt vagy jósolt, hanem... igen, úgy beszélt róla, mint aki vissza emlékezik. Igen, asszem valójában a jövőbe emlékezett.

Azt mondta, el fogok menni a papokhoz, pénzt fogok kérni, aztán peszachkor, Széder este, mikor bemártja a kenyeret és nekem nyújtja, az lesz a jel, akkor fogok elindulni. Megmondta a címet, ahová menni fogok, hogy melyik papot fogom megkeresni, hogy a főpap kutyája vonyítani fog a küszöbön, a kislánya lázas beteg. Megmondta, mit fogok mondani a főpapnak, aki csak nagyon nehezen fogja majd fel, mit akarok; és azt is megmondta, hogy akkor Ő a többiekkel kimegy majd a *Gadszemanba*, ezt is csak ti mondjátok Getszemánénak vagy ami még rosszabb, Gecsemánénak – szörnyen hangzik – mint a csecsem, pöcsöm, jegyeztétek meg, hogy Gadszeman, az olajprések kertje... szóval a Gadszemanban fog várni, és egy puszi lesz a jel.

Gyerekek, ciki, nem ciki, én megütöttem. Háttal állt nekem és én elkezdtem ütni a fejét, a hátát, ahol értem. Ütöttem, vágtam. Nem védekezett és nem szólt egy szót sem. Meg se nyikkant, csak térdre bukott és úgy maradt, térdelve, háttal nekem.

Aztán elkezdte nekem hüppögni Jesaja próféciáit, hogy át kell szúrnia, meg kell kínoztatnia és valahogy keresztre kell feszíttetnie, egy gazdag ember sírjába kell majd rakni – azt már elintézte – és Ő hordozza el a mi bűneinket²⁴. Erre azt mondtam neki, sátán van benne – ez annyit jelentett nálunk, mint amikor ti lehülyézitek egymást –, és kerek percc nemet mondtam. Anyjába is elküldtem. Pedig Mirjam is szeretett engem.

²⁴ Iz 53

Akkor felállt, felém fordult és rám nézett. De az már nem Ő volt. Komolyan mondom, nem ismertem meg az arcát. Minden a helyén volt, a szeme, szája, orra, de nem állt össze Isová. Én úgy beszartam, hogy hanyatt-homlok elrohantam...

Most pedig urgrunk egy részt... Ne haragudjatok, de arról nem akarok beszélni, hogy innen az utolsó vacsoráig min mentem keresztül, mert az csak rám, Isora és az Atyára tartozik. Az már nem színház... Ja, utolsó vacsora... Annyira hülye név! Meg nem is igaz. Jó, Iso földi életében tényleg az utolsó volt, de valójában az az első vacsora! Ott lett a kenyér a teste, a bor a vére. De ti persze ebből is csak a pesszimista, lehangoló részt veszitek észre: utolsó vacsora... jaj, de szomorú!

5. dal

Láttam tegnap délután a hentesnél a Jézust,
ő is éppen sorban állt, hogy vegyen egy kiló színhúst.
Kérdezem: "– Na, mi lesz a vacsi? Hamuba sült páfrány?"
"– Nem éppen páfrány, hanem húsvéti bárány."

Mária kezét tördeli, aggódva néz fiára:
"– Édesem, légy óvatos, ne juss keresztfára!"
Jézus kezében ott virít egy szép darab lapocka;
"– Anyám, már a teremtéskor elvettetett a kocka."

Mondja: "– Vágyva vágytam veletek megenni ezt a bárányt,
ebből lesz a világ üdve, hogy ne szenvedjen hátrányt!"
Zsíros kézzel tunkolom vele együtt az ételt,
de van szeme és meglátja a szememben a kételyt.

Néz a bamba tizenegy, mint ki új kaput lát,
arcukon ül a rémület, kérdik: – Mi a pitlák?
"– Hagyjatok, most dolgom van, faljatok csak szépen,
Isten eltervezte ezt az idők kezdetében!"

Rfr.

Széder este mind megette; lásd, az Úr is jóllakott,
szorongva, de alig várta a megkeresztelt holnapot!

IX.

Széder este bementem a fogadó felső szobájába. Már mindenki ott volt, ott kucorogtak a szőnyegen, a széder esti tál körül. Olyanok voltak, mint tizenegy buta birka a pásztora körül... Zsoltárokat énekeltek, de hogy milyen hamisan, te jó ég! Korábban Isoval sokszor összeröhögtünk, hogy mennyire nem volt hangjuk! Egyéb képességeik sem voltak kiemelkedők, de énekelni, azt nagyon nem tudtak!

Az egész vacsorában nem volt semmi különös. Olyan volt, mind bármelyik *chavurah* jellegű pészach. Iso elmondta a napi áldást, aztán megáldotta a bort, elénekeltük a Hallél első felét, a 113. és 114. Zsoltárt, utána áldást mondott a kenyér fölött. Ekkor és csak egyszer nézett rám, lopva, kérdően. Bólintottam.

FigyeljeteK, tudom, hogy Isten Fia volt meg minden, de kurva rossz színész volt. Annyira patetikus volt! Úgy fogta a kenyeret, mint Hamlet a koponyát, én majdnem szétröhögtem az egészet. Fogta a kenyeret: – "Bizony, bizony mondom nektek: Egy közületek elárul engem."²⁵ Na, erre a jámbor faszok felzúdultak. Persze, Kefa, Péter mondta, hogy: – Én soha, Mester, hogy gondolhatsz ilyet?! Ki lesz az?! – "Az, akinek a bemártott kenyérdarabot adom."²⁶ – felelte Iso. Bemártotta a kenyeret és oda nyújtotta nekem. Elvettem, megettem, aztán felálltam és szó nélkül ott hagytam őket.

Ahogy mondta, mentem a papokhoz, hogy a Gadszemanba vezessem őket. Nem gondolkodtam semmin. Nem tudtam, mit csináltok, csak tettem.

Tudjátok, azt mondják hogy 30 ezüstöt kaptam. A pénz nem volt fontos. Amikor a szikarioszokkal fosztogattunk, vagyonokat szedtünk össze. később Iso rm bírta a mozgalom pénzét, sokkal, de sokkal többet elvehettem volna a saját kasszánkból, ha akartam volna. De mi a frásznak akartam volna? A 30 ezüstért lehetett érte egy vacak kis telket venni. A pénz csak kellék volt, hogy bele lehessen írni az evangéliumokba, hogy eladtam. Nem adtam el.

Szóval kivittem a papokat meg a templomőröket a Gadszemanba, ahogy akarta, mepusziltam, lefogták. Az az idióta Kefa levágta az egyik templomszolga fülét, de aztán annyira beszart a többi tízzel együtt, hogy elszaladtak. Nagyon gyorsan történt minden. Nem is tudom, talán csak egy szűk percecske volt az egész, én meg ott maradtam tök egyedül.

²⁵ Jn 13,21

²⁶ Jn 13,26

X.

Pár napig bújkáltam. Egyszerűen szégyelltem magam. Nem akartam beszélni senkivel. Aztán hallottam, hogy Isot megkínozták és keresztre feszítették. Amikor megtudtam, összeomlottam. Én nem ezt akartam. Tudtam, hogy nem akar messiás lenni, de azt hittem, hogy meg fogja szabadítani magát, hogy kinyilvánítja isteni hatalmát. Arra nem számítottam, hogy semmit nem tesz és úgy hal meg, mint bárki ember fia.

Kimentem a Gogultára – amit ti Golgotának mondtok –, de már nem volt ott, csak a kereszt állt, véresen.

Ismeritek a viccet, hogy a halálnak egyszer volt egy Chuck Norris-közeli élménye? Na, a halálnak akkor tényleg volt egy három napos Jézus-közeli élménye. Máig nem heverte ki.

Apropo kereszt! Azt tudjátok, hogy nem is olyan volt, mint ahogy ti ábrázoljátok? Egy függőleges cölöp volt, aminek a tetején keresztként is volt egy gerenda. Mint egy kapitális T betű. Akit megfeszítettek, annak a lábát oldalról ütötték a cölöphöz, a bokacsonton át, és tettek a cölöpre egy ülőkét is, hogy a seggével rá tudjon ereszkedni. Na, nem humánus megfontolásból, hanem, hogy tovább tartson az agónia.

Szóval, már csak az üres cölöpöt találtam... Térdre borultam, megtéptem a felsőruhámat és igaz, őszinte bűnbánatot tartottam. Tudtam, hogy így nem jutok a pokolba, mert a tiszta bűnbánatot Isten nem utasítja el. Senkiét. Bizony, senkiét! Iso tanította, hogy a Szentlélek káromlásán kívül minden bűn bocsánatot nyer, ha tiszta szívből fakad.²⁷ Figyü, egyszer vegyétek kezetekbe az Újszövetséget és nyaljátok végig ebből a szempontból. Nem találtok olyat, akinek ne bocsátott volna meg! Higgyétek el, minden bűn, még a népirtás is megbocsáttatik, ha valaki őszintén bánja és bocsánatot kér!

Gondoltatok már arra, mi lett a diktátorokkal, ha mondjuk, de tényleg csak játékból tegyük fel, a haláluk előtt őszintén megbánták a bűneiket?

Jaj, írtam is erről egy költeményt, amit most szerencsétek van meghallgatni, a szerző előadásában! Ne csodálkozzatok, hogy nem rímel. Ókori ember, ókori versforma.

Szikariosz Júdás: Hitler bűne

Hitler bűne mivé lehetett, ha fejébe golyót lőtt?
Ám mielőtt koponyája falát beütötte a lőszer,
még azelőtt, hogy az agyszövetet darabokra csupázta,
hátha a bűnbánat pirinyó rügye benne kinyílott,

²⁷ Mt 12,31

milliomod ideig ha talán az a gondolat éledezt
félelemittas szűk tudatában, halni szeretve:
– "Kár, hogy így alakult... Nem lett volna szabad!
Isten az égben, irgalmazz, könyörülj meg Adolfon!"
Hitler agyába ha ily ima lódult, s szállt fel az ajkán,
bűne az Úr elejébe repült, aki fényesen ujját
ráhelyezé, s kecsesen kitörölte a bűnt. Valamennyit...
Már ha ez így alakult, - de csak akkor - furcsa a helyzet:
az, hogy Hitler fent van a mennyben, tiszta, dicsően,
vígán, Isten szent örömében gondtalanul, mert
bűnbánat szava törli a vétket a földön, az égben,
s Isten megbékül igazán. Ez a Krisztusi jó hír!

XI.

Ott, a kereszt tövében megértettem, hogy az egész csapda volt! Én hülye azt hittem, hogy Isten rendezte az árulásomat, hogy így tervezte el! Pedig nem! Isten ennél sokkal agyafúrta és dörzsöltebb!

Ott értettem meg, hogy nem az Atya atda keresztre a Fiát! Isonak magának kellett akarnia a saját a kereszthalálát. Az Atya csak szabad akaratot kért tőle. Ezért mondta Iso, hogy múltjon el tőle ez a pohár, de ne úgy legyen, ahogy ő akarja, hanem ahogy az Atya. Iso nem azért akarta, mert az Atya akarta; hanem mivel az Atya akarta, ő is azt akarta!

Ekkor esett le, hogy tőlem is ezt várta, hogy én is önként, az én szabad akaratommal akarjam elárulni Isot!

Ezért volt minden! Ezért kellett gyerekkoromban szeretnem a kardokat, ezért tiszteltem őt Hasem Sabaotként, ezért lettem a Szikarioszok tagja, ezért kellett neki a tizenegy jámbor galileai közé egy idegen, egy gyilkos, ezért kellett neki valaki, aki már ölt, ezért kellett kiábrándulnom Isoból, mint Messiásból, hogy legyen pszichés-érzelmi alapja a döntésemnek!

Persze, amikor csatlakoztam Isohoz, megtértem, megkeresztelkedtem, megbántam minden gyilkosságot és bűnt, de attól a szaktudás még szaktudás, a hideg vér még hideg vér marad. Pestiesen szólva, szakmányban maradtam. Hogy Isten azt mondhatta, a szabad akaratom vezetett, szabad akaratomból árultam el Isot.

Mert akkor 1) ő nem lesz hibáztatható; 2) engem simán le lehet küldeni a pokol fenekére, és 3) így nincs se tanú, se bizonyíték ellene, csak a húsvéti örömnépe alleluja angyal harknija! Rám kente az egészet! A nyakamba varrta, mintha szabad akaratomból csináltam volna!

Méghogy szabad akarat?! Mennyi szabad akarat volt ebben? Az egész életem erre a kurva döntésre volt berendezve! Hát rohadtul nem volt szabad az az akarat... Ez bizony olyan volt, mint valami okostelefon app,

amit letöltesz a telefonodra! Az Atya rátöltötte az életemre a körülményeket, megnyitotta, aztán futott bennem az alkalmazás. Milyen szabad akaratról beszélünk már?!

Az Újszövetség azt írja, hogy felakasztottam magam. Igen, valóban fel akartam akasztani magam, de nem büntudatból. Már nem volt bűnöm, mert a kereszt tövében mindent megbántam. Olvassátok el Máté evangéliumában a huszonhetes rész, hármaskor: "Amikor Júdás, aki elárulta őt, látta, hogy elítélték, megbánta tettét..."²⁸ Azért akartam felakasztani magam, mert rájöttem, hogy csapdába kerültem, mindenképpen pokolra jutok, akármit csinállok. Azt mondtam, jól van, *fiat voluntas tua*, akkor legyen meg a te akaratod! Ha áldozat, legyen kövér! Segítek neked, hogy könnyebben a pokolba küldhess, mert az öngyilkosok nem juthatnak a mennybe.

Felmásztam egy fára, jól odakötöttem a kötelet, aztán a hurkot a nyakamba akasztottam. Egyszerűen lefordultam az ágról. Az ilyen zuhanás nagyon rövid ideig tart, de talán a pillanat jelentősége miatt az idő lelassul, mint a filmekben; kitágul, mint valami öreg pulóver. Zuhantam, nyakamon a kötéllal. Abban a tized- vagy századmásodpercben, mielőtt a hurok megfeszült volna a csigolyámon, hogy a testem súlya megroppantsa a gerincemet és eltépje a gerincvelőt, történt valami, amire még én sem számítottam! Ketté szakadt a testem!²⁹ A bordakosaramtól lefelé, egyszer csak broahgfuhleccsuuuu... Nem én csináltam, nem én voltam! Azt hiszitek, kamuzok? Ott van ez is az Újszövetségben, olvassátok el az Apostolok Cselekedeteinek első rész, tizennyolcas versét! Felakasztottam magam, de nem abba haltam bele, hanem abba, hogy deréktájt szétrededtem és kiömlöttek a beleim! Egyszerűen szétrobbantam a bordáim alatt. Mire a kötéllal megfeszült volna, mire elkezdtem volna fulladni a hurok szorításától, már halott voltam... Bár a szándék vitathatatlanul megvolt, végeredményében nem lettem öngyilkos, hanem az Atya ölt meg! Öngyilkos akartam lenni, de még azt sem engedte meg nekem. Egyfelől szabad akaratot várt, de amikor szabadon akartam cselekedni, nem engedte!

Mindenki azt mondja, hogy Iso keresztalála áldozat volt. Tudjátok, életét adta a világ bűneiért, meg minden. Én meg azt mondom, hogy az enyém volt az igazi áldozat! Miért? Mert neki könnyű volt! Ő már mielőtt Igeként testté lett volna, akkor tudta, hogy egyszer meg kell halnia, de azt is tudta, hogy harmadnapon feltámad, felmegy az Atya jobbjára, közbenjár értünk és majd az idők végén onnan leszen eljövendő ítélni eleveneket és holtakat. Maga mondta, hogy lerombolja a templomot és három nap alatt újjáépíti. (Jn 2,19) Oda van írva feketén-fehéren, hogy

²⁸ Mt 27,3

²⁹ ApCsel 1,18

megjövendölte a feltámadását! Ő olvasta a forgatókönyvet, tudta, hogy meg kell halnia, de azt is, hogy a végén úgyis ott ül majd a tuttiban.

De mi van velem? Én nem csak az életemről mondtam le, hanem az üdvösségemről is, az örök életemről! Én nem ülök az Atya jobbán és nem osztozom a dicsőségében! Nem csak az életemet, de a mennyországot is oda adtam érte! Én – szemben Isoval – tényleg mindenről lemondtam! Iso azt tanította, hogy senki sem szeret annál jobban, mint aki életét adja barátaiért.³⁰ Hát, én oda adtam érte! Mindent, értitek? Én mindent feláldoztam!

Az Atya megegyezett Sátánnal, hogy a pokolban berendez nekem egy mini mennyországot... minden kívánságom teljesül... bármit megtehetek... popsztár meg celeb lettem. Rajonganak értem, mindent megkapok... Sátán a legjobb spanom, együtt járunk horgászni. Van a pokol szélén egy nagyon szép holtág... oda járunk fenekezni... Olyan, mintha a mennyben lennék, de ez akkor is csak a pokol, egy műmennyország, egy rezervátum! Olyan lettem, mint az indián őslakosok a kibaszott Amerikában. Vagy Napoleon, Szent Ilonán...

XII.

Minden hatalom ugyanezt csinálja. Emlékeztek, mitt tett Sztálin Leninnel? Ugyanezt. Mert félt tőle. Szernitem... fél tőlem... Fél, hogy kiderül: enyém az igazi áldozat. Mert ha nem árulom el Isot, nincs kereszthalál. Ha nincs kereszthalál, nincs megváltás. Ha nincs megváltás, akkor nincs mennybemenetel. Ha nincs mennybemenetel, nincs örök élet. Ha nincs örök élet, nincs üdvösség. Ha nincs üdvösség, akkor nincs semmi és nincs semmijük!

Én nem akarok kintüntetést meg díjakat, nem erről van szó, én csak... azt hiszem, jogosan érzem magam minimum társmegváltónak.

Mert, ha neki van igaza és szabad akaratomból árultam el Isot, akkor a mennyben lenne a helyem, mert nélkülem nem lett volna megváltás. Ha viszont nem szabad akaratomból árultam el, akkor is a mennyben kéne lennem, mert csak azt hajtottam végre, amit ő eltervezett. Vagyis mindenképpen igazságtalanul vagyok a pokolban. (*Hosszú csönd.*)

Tudjátok, miért gáz, hogy az Atya fél tőlem? Emlékeztek, mit írt Juhanan... izé, János az első levelében?

"A szeretetben nincs félelem. A tökéletes szeretet kizárja a félelmet, mert a félelem gyötrellemmel jár. Aki pedig fél, nem tökéletes a szeretetben."³¹

³⁰ Jn 15,13

³¹ 1Jn 4,18

6. dal.

Két kezembe ide teszem csöppnyi kis szívem,
légy irgalmas, csak még egyszer, édes Istenem!
Nem láthatlak, mert a pokol végleg eltakar,
nincs ima, mi felszállhatna, s ez iszonyú szar!
Nem tudom, hogy én vétettem vagy így trevezted el,
hiába hívom Isot, Ő már nem felel!
Csek egyetlen esélyt kérek, résnyire nyíljon az ég,
hiszen Isot értem is megfeszítették!

Nem tudom, hogy hibáztam-e vagy te vétettél,
csak azt tudom, hogy tőlem mindent elvettél!
Amit tőled kaptam, az szörnyű kárhozat,
pedig amit én hoztam, az igazi áldozat!
Nem kell már az igazság és nem kell üdvösség,
nem kell semmi más, csak csöppnyi reménység:
csak egyet adj meg és én örökké áldalak,
csak egyszer – drága Iso –, csak még egyszer lássalak!

Későre jár... haza megyek... Holnap korán kell kelni... hajnalban horgászni megyünk Sátánnal. A holtágban állítólag láttak egy kapitális harcsát...